

Дамян Дамянов

Писмо до теб

Вдигни очи! За мен вдигни очи!
Защо? Не питай! Просто погледни ме!
Помилвай ме и просто помълчи...
И ако искаш двама да мълчим.
Защо? Не питай! Ти ще разбереш –
загледай се в погледа ми влажен
очите, ако можеш да четеш,
очите, вместо мене ще ти кажат.
В тях блести сега една сълза,
а твоят смях е птичка под небето.
Ръцете ти са клонки на бреза,
а аз живях без сини небеса,
без пролети, без цъфнали надежди.
Очите ти са капчици роса,
в които небесата се оглеждат.
Лицето ти е цялото в светлина,
косите ти горят като житата.
А в моите нощи нямаше луна,
затуй израснах блед сред тъмнината,
затуй протягам смръзнали ръце
и жадно през очите ти надничам.
През тях се вижда твоето сърце
и затуй тъй много те обичам!

КРАЙ

© Дамян Дамянов

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8699>]